

„Dakovački vezovi 68“

29. i 30. lipnja u Dakovu

*Svečane narodne igre Slavonije
„Dakovački vezovi 68“
29. i 30. lipnja 1968. u Dakovu*

*Na čast i spomen godine podizanja Spomenika
Pobjede Narodu Hercegu Slavonije
u Osvobodilačkom ratu*

Prireduje Turističko društvo Dakovo

Dakovački vezovi
1968.

Slawonišche Festspiele
Djakovački Vezovi
1968.

Ricami di Djakovo
1968.

Izdavač:

Tuzištičko društvo Đakovo

Redakcijski kolegij:

Dr Zvonko Benčević, Ivan Đavić, nastavnik i
Milan Rajković, profesor

Suzadnici:

Branka Raunić, Josip Gabrić, Zdenka Lechner,
Miroslav Brođanac, Dr Zvonko Benčević, Vesna
Bućan, Julije Njikoš, Sljepan Đvoržak, Ivan
Germovček i Dr Ivan Korić

Lektor:

Milan Rajković, profesor

Za izdavača:

Dr Zvonko Benčević

Tisk: „Tipografija“ grafičko poduzeće Đakovo 1968.

Program

*svečanih narodnih igara Slavonije
„Đakovački vezovi 1968.“*

29. i 30. lipnja 1968. godine u Đakovu

29. Lipnja

- 16,00 sati: *Svečano otvaranje igara na otvorenoj sceni u Velikom parku u Đakovu.*
16,30 sati: *Nastup cmladinskih folklornih grupa Sl. Broda, Osijeka i Đakova.
Izbor i nagrađivanje najbolje grupe izvođača.*
20,00 sati: *Slavonsko narodno veselje u Velikom parku, vrtu hotela »Palace« i u vrtu restorana PIK-a uz pratnju tamburaša i STD »Pajo Kolarić« iz Osijeka.*

30. Lipnja

- 8,00 sati: *Svečana revija svih folklornih grupa-učesnika igara i revija svatovskih zaprega Đakovštine.*
10,00 sati: *Nastup folklornih grupa Đakovštine i dijela Slavonije u Velikom parku.
Izbor i nagrađivanje najbolje grupe izvođača.*
18,00 sati: *U Velikom parku izbor najljepše žene Slavonije u narodnoj nošnji za osvajanje naslova »NAJ-LJEPŠA SLAVONKA 1968.«*
20,00 sati: *Veliki narodni koncert STD »Pajo Kolarić« iz Osijeka uz sudjelovanje umjetnice Vere Svoboda i »Baja Pave sa Berave« u vrtu hotela »Palace«*

U dane svečanih igara otvorene su izložbe: etnografska, izložba kućne radinosti, filatelistička, izložba likovnih umjetnika Slavonije i privredna izložba — sajam.

Programm

der Nationalen Slawonischen Festspiele
„Dakovački vezovi“
welche am 29. und 30. juni 1968 in
Dakovo stattfinden werden.

29. Juni:

16. Uhr: Feierliche Eröffnung der Festspiele im »Grossen Stadtpark« Đakovo. —
- 16.30 Uhr: Nationale Tänze und Lieder der Jugend-organisationen von Slav. Brod, Osijek und Đakovo. —
20. Uhr: Slavonische Folksfeste im »Grossen Stadtpark« im Garten-restaurant »Hotel-Palase«, und im Garten restaurant »PIK.« Bei den Folksfesten wirken mit einige Tamburitza-Orkester und das grosse Tamburitza-ensemble »Pajo Kolaric« aus Osijek. —

30. Juni:

- 8.00 Uhr: Feierliche Revue aller mitwirkenden Volksgruppen Slawoniens und grosse Revue der nationalen Hochzeitswagen mit rassigen Lipizzaner-Pferden.
- 10.00 Uhr: Volks tänze, Lieder und alt Gebräuche-ausgeführt in National-trachten der Volks-Gruppen aus der Umgebung von Đakovo und einigen Teilen Slavoniens, im »Grossen Stadtpark« von Đakovo. —
- 18.00 Uhr: Im »Grossen Stadtpark« Wettbewerb der Schönen Frauen in National-tracht Slavoniens für den Titel »Die schönste Slawonierin 1968«.
- 20.00 Uhr: Im Garten-restaurant »Hotel Palace« grosses National-Konzert des Tamburitza-ensemble »Pajo Kolaric« aus Osijek unter Mittwirken der prominenten Sängerin Vera Svoboda. Während der Festspiele sind folgende Ausstellungen zu besichtigen: Etnographische Filatelistische, die Kunstaustellung der Maler-Werke der slavonischen Maler, die Ausstellung der Holz-Eisen und Leder-arbeiten des häuslichen Gewerbes, und eine Wirtschafts-Messe slavonischer Produkte.

Programma

dei giuochi popolari solenni „Djakovački vezovi 1968“

*Rieami di Djakovo, che avranno luogo
il 29 e 30 Giugno 1968 in Djakovo*

29. Giugno:

Ore: 16,00 Solenne apertura dei giochi sul palcoscenico aperto nel parco comunale di Djakovo.

16,30 Gruppi folcloristici giovanili di Slav. Brod, Osijek e Djakovo. Elezione e premiazione del gruppo più distinto.

20,00 Danze popolari nel parco comunale, nel giardino del ristorante PIK e nel giardino del albergo Palace accompagnate dal gruppo artistico »Tamburica — Pajo Kolarić« di Osijek.

30. Giugno:

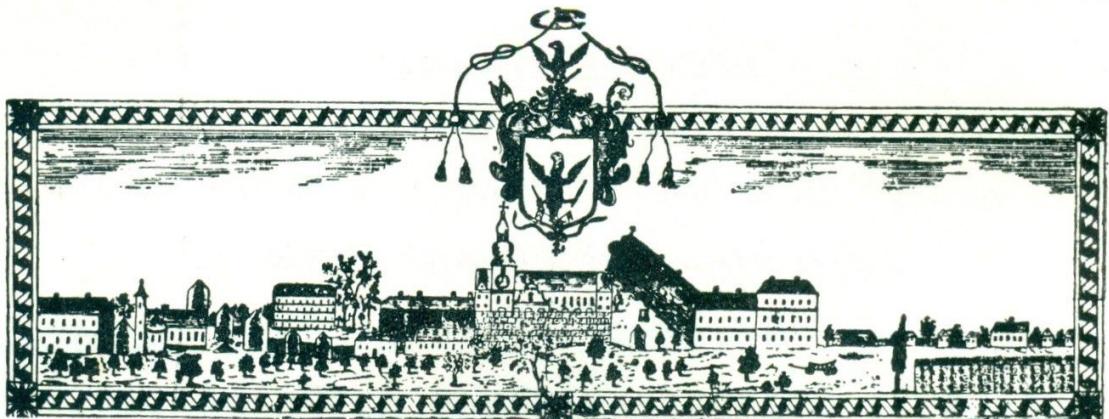
Ore: 8,00 Rivista stradale di tutti gruppi folcloristici e dei cortei nuziali dai dintorni di Djakovo.

10,00 Gruppi folcloristici dei dintorni di Djakovo e di Slavonia nel parco comunale. Premiazione del gruppo più distinto.

18,00 La gara delle donne in costumi nazionali per titolo »Mis Slavonia 1968«.

20,00 Gran concerto popolare nel giardino del albergo Palace. Avranno parte nel programma artisti di »Pajo Kolarić«, Vera Svoboda e »Baja Pava sa Berave«.

Nello stesso tempo saranno aperte seguenti esposizioni: etnografica, filatelistica, dell' arte popolare e di pittori di Slavonia. Si terrà anche una fiera locale.

Branka Raunig

Đakovo kroz vjekove

Đakovo leži u podnožju istočnih ograna planine Dilja, na nadmorskoj visini od 111 m, a nalazi se na razdvoju Save i Drave. Najstariji ostaci ljudskog života potječu iz mlađeg kamenog doba, zatim iz brončanog i željeznog doba. Pretpostavlja se, da je na nalazištu Štrbinci, udaljenom 3 km od Đakova bila rimska stanica Certissa na cesti između Sisciae (Siska) i Sirmium-a (Sremska Mitrovica).

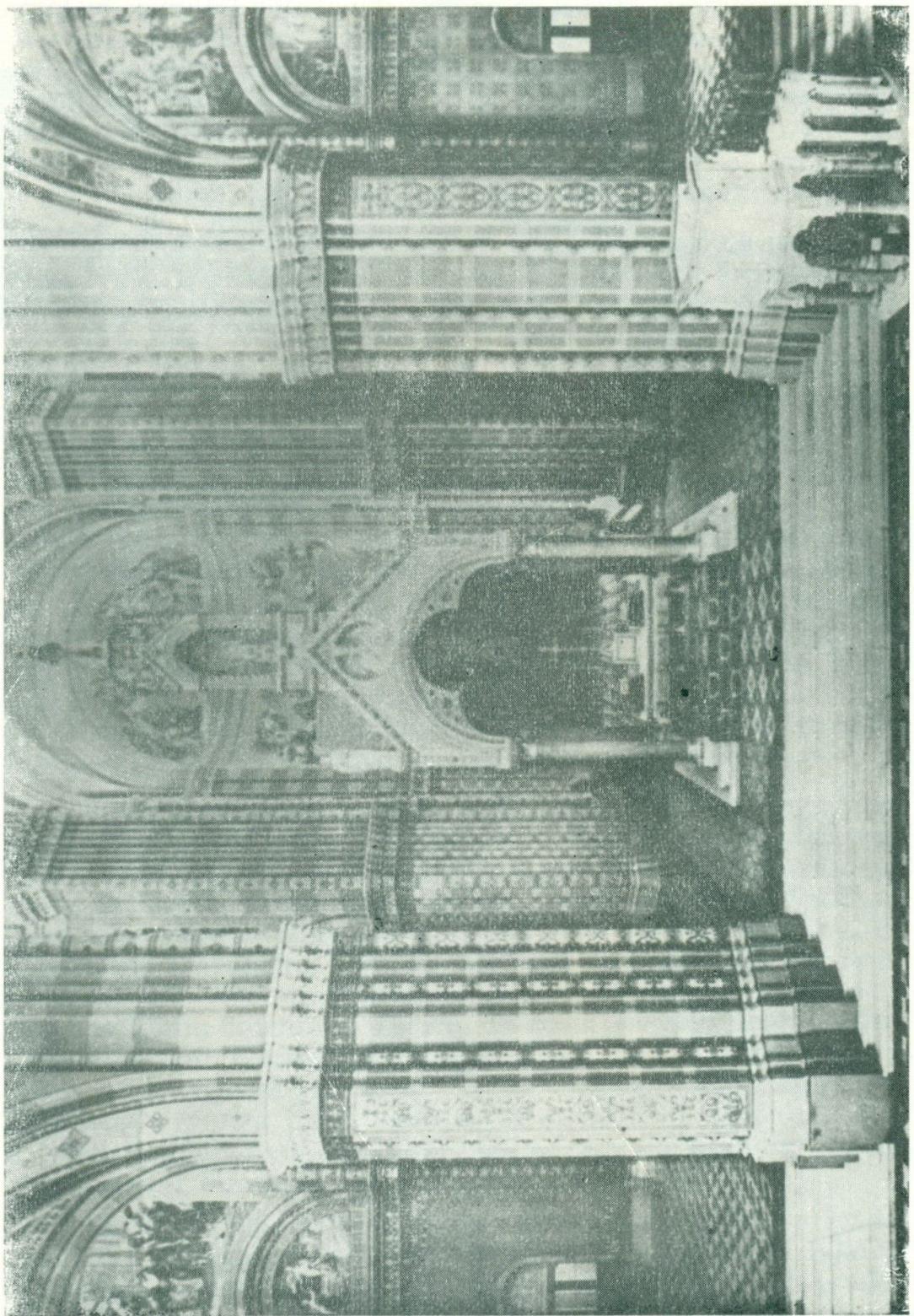
Povijest Đakova počinje 1244. god. poveljom ugarsko-hrvatskog kralja Bele IV, kojom poklanja posjed Đakovo — possessio Ayacou, biskupiji bosanskoj. Najvjerovalnije je da se biskupija preseljava u Đakovo krajem XIII st. kada je izgrađena prva stolna crkva, biskupska palata, franjevački samostan, a svakako i utvrda od koje je jedan dio sačuvan i danas. Od XIII st. Đakovo se često spominje u poveljama pod različitim imenima: Dyaco, Dyacon, Dyako, Deako, Dyacow. U gradu borave vladari: bosanski ban Tvrtko 1355. i 1374. god., ugarsko-hrvatski kralj Ljudevit 1357., kraljice Elizabeta i Marija 1386., kada su ih zarobili hrvatski ustanici u velikoj bici kod Gorjana, zatim ugarsko-hrvatski kralj Sigismund i bosanski kralj Stjepan Dabiša 1393.

Godine 1536. Đakovo pada pod tursku vlast, pripada sandžaku Požega, postaje sjedište kotara a naziva se Jakova — kalasi. Turci su napustili Đakovo 1687. g. Jedini građevinski ostatak je župna crkva, bivša turska džamija. U toku XVIII, a naročito u drugoj polovini XIX st., djelovanjem

J. J. Štrosmajera, stvara se osnova današnjeg Đakova: biskupski dvor, kanoničke kurije, samostan milosrđnih sestara, zgrada za bosanske franjevce i đakovačka katedrala. U Đakovu rade književnici Luka Botić, Nikola i Juraj Tordinac, arhitekti Karlo Roesner i Fridrik Schmit, kipar Vatroslav Donegani, slikari Aleksandar i Ljučevit Seitz, kao i Oton Iveković (slika: »Bitka kod Gorjana« 1386. god.).

Prva polovina XX st. donosi Đakovu mnoge promjene: prvi svjetski rat, oslobođenje od austro-ugarskog jarma, period između dva rata djelovanje Dr. Ivana Ribara, godina 1941. ponovo upad osvajača i najzad april 1945. god. konačno oslobođenje, nakon kojega se grad opet razvija u smislu ekonomsko-političkog centra Đakovštine.

Podaci, dokumenta i predmeti vezani za povijest Đakova i Đakovštine čuvaju se u Muzeju Đakovštine, osnovanom 1952. god., koji pored materijala iz oblasti arheologije i povijesti posjeduje i bogat etnografski materijal, kojim učestvuje u održavanju smotre narodnog folklora »Đakovački vezovi«.

Dr IVAN KOPIĆ

Katedrala i biskupski dvor

God. 1239. hrvatski herceg Koloman poklonio je bosanskom biskupu posjed Đakovo i Bleznu u Slavoniji. Zbog neprilika u Bosni (bogumili) biskup je s vremenom posve prešao u Đakovo. Tu je izgradio katedralu u gotskom stilu, koja se prvi put spominje 1355. Današnja kapelica u biskupskom dvoru ostatak je te stare katedrale. Otprilike u isto vrijeme izgrađeni su i obrambeni zidovi koji su okruživali katedralu i biskupski dvor. Ostatak tog zida još se vidi sa zapadne strane biskupskog dvora, dok je istočni zid poslužio kao pročelje pri izgradnji sadašnjeg dvora.

Nakon Turaka katedrala i dvor ostali su u ruševinama. Biskup Patačić počinje 1705. graditi sadašnji dvor, koji je konačno završio biskup Raffy. Biskupski je dvor impozantna građevina u baroknom stilu. Njeno pročelje, s baroknim kanoničkim kurijama na suprotnoj strani trga, čini harmoničnu arhitektonsku cjelinu. U unutrašnjosti se dvora ističe po svojoj ljepoti nekoliko salona, ispunjenih mnogobrojnim portretima te raznim predmetima, koji podsjećaju na biskupa Strossmayera. U posebnoj zbirci sakupljeni su različiti stari sakralni predmeti.

Od prve katedrale ostale su nakon Turaka samo ruševine. Nakon oslobođenja od Turaka, Patačić gradi 1708/9. novu katedralu unutar obrambenih zidova. Ostaci prve katedrale uklopljeni su djelomično u tu novu, dok je ostalo srušeno. No ta druga đakovačka katedrala, bila je mala i neugledna, pa se ubrzo počelo pomicati na gradnju nove, treće.

Kad je Strossmayer 1849. postao đakovačkim biskupom smatra jednim od svojih prvih zadataka gradnju nove katedrale. Nakon razgledanja brojnih crkava po inozemstvu, dugotrajnog studija, stvara svoju skicu. Nacrte će po njegovoj zamisli napraviti bečki arhitekt Karl Roesner. Godine 1866. počela je gradnja. U međuvremenu umire Roesner. Njega kao glavnog nadzornika gradnje je naslijedio također bečki arhitekt Fridrich Schmidt. Sklon gotici, uz Strossmayerov pristanak, uz osnovni romanski stil unosi i neke

gotske elemente, koji skladno doprinose ljepoti katedrale. Katedrala je konačno dovršena i posvećena sv. Petru 1. X 1882.

Katedrala je monumentalna građevina s dva tornja visoka 84 m. i elegantnom kupolom visokom 59 m. Njezino je pročelje strog romansko jednostavno. Najljepšu i najpotpuniju sliku katedrale dobivamo, kada je promatramo sa zapadne strane sa đakovačkog groblja.

Uđemo li u katedralu pred našim se očima otvara ogroman prostor, koji se kroz glavnu lađu i svetište produžuje 74 m. u dubinu a s poprečnom lađom proširuje na 52 m. u širinu i 27. m. u visinu. Ovu glavnu lađu nadvisuje kupola sa svojih 40 m. visine s unutrašnje strane. Prvi dojam jest veličanstvena harmonija. Stojimo u velikom prostoru, koji zatvara bezbroj linija i ploha s tisućama arhitektonskih, skulptorskih i slikarskih pojedinosti i ukrasa, a bezbroj oblika i boja, salivenih u jedinstven i veličanstven sklad.

Potpunu međutim sliku unutrašnjosti dobivamo ispred stepenica koje vode gore u svetište. Ovdje stojimo pred četiri masivna stupa koji zatvaraju središnju kvadraturu. Na njima počiva kupola kao kruna cijele građevine. Ovdje je ispod kupole glavni oltar s prekrasnim baldahinom koga nose četiri granitna stupa, to je zajedničko djelo Strossmayera i arhitekta Schmidta. Taj baldahin je najljepši i najvrijedniji arhitektonski ukras, kojim đakovačka katedrala ulazi u red najistaknutijih crkava, starih i novih.

Gledajući iz središnje kvadrature na sve četiri strane možemo razumijeti, zašto se Strossmayer odlučio za romanski stil. Glavni je razlog upravo u toj jedinstvenosti građevine uz veliku raznolikost. Ujedno romanski je stil jednako istočnjački kao i zapadnjački. Na raskrsnici Istoka i Zapada stoji stil, koji odgovara tradiciji jednoga i drugoga.

Figuralnim fresko kompozicijama nisu tek ispunjene neke plohe, koje bi inače ostale prazne, nego je njima u arhitektonskoj cjelini istaknuto njihovo pravo značenje i smisao, tako, da po njima arhitektura u svojoj cjelini snažnije djeluje.

Tako se oko cijele crkve nanizao red biblijskih fresko slika, koje u đakovačkoj katedrali predstavljaju najveću umjetničku vrijednost. Djela su to rimskih slikara oca i sina Aleksandra i Ljudevita Seitza koji su pripadali umjetničkoj grupi okupljenoj oko Overbecka i Korneliusa. Oni sami smatraju, da su im te slike u katedrali najvrijednija djela od svih razasutih po Europi.

Od posebnog su interesa i umjetničke vrijednosti u tempera u crno bijelom u lunetama poprečne lađe, u kojima je mladi Seitz prikazao neke zgode iz života svetog Petra.

Pokrajni oltari su svi od bijelog kamena s kipovima, od kojih se posebno ističu kipovi sv. Ćirila i Metoda, zatim sv. Josipa i Majke Božje. Djela su to riječkog kipara Vatrošiava Doneganija. Izuzetnu umjetničku vrijednost imaju kipovi u apsidalnom oltaru s desne strane, i to kip sv. Ilije u sredini i sv. Pavla i sv. Ireneja sa strane. To su djela kipara Feuersteina.

Ove godine postavljen je i križni put izrađen u kamenu u lijevoj i desnoj sporednoj lađi. Rad je to akademskog kipara Lozice.

Orgulje je izradio Jenko iz Št. Vida kod Ljubljane. Imaju 72 regista s 5100 svirala.

Gabrić Josip

Dakovački vezovi

Narodne igre Slavonije ili kako smo ih jednoglasno nazvali »Đakovački vezovi« datiraju od 1967. godine. Te godine narod Slavonije manifestirao je svoj folklor: izvorne igre i pjesme u Đakovu.

Slavonija, a specijalno Đakovština, goji tradiciju izvornog narodnog melosa i folklora koje ispoljava u raznim prigodama: svadbe, sjedeljke, blagdani itd.

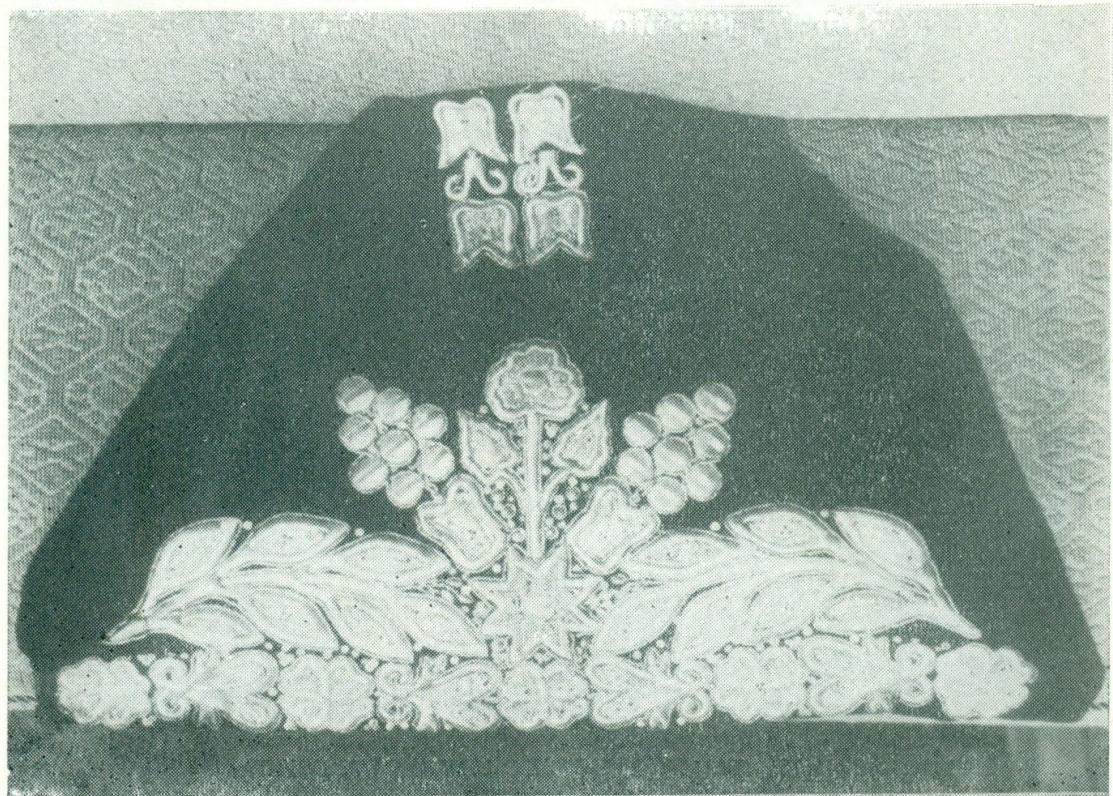
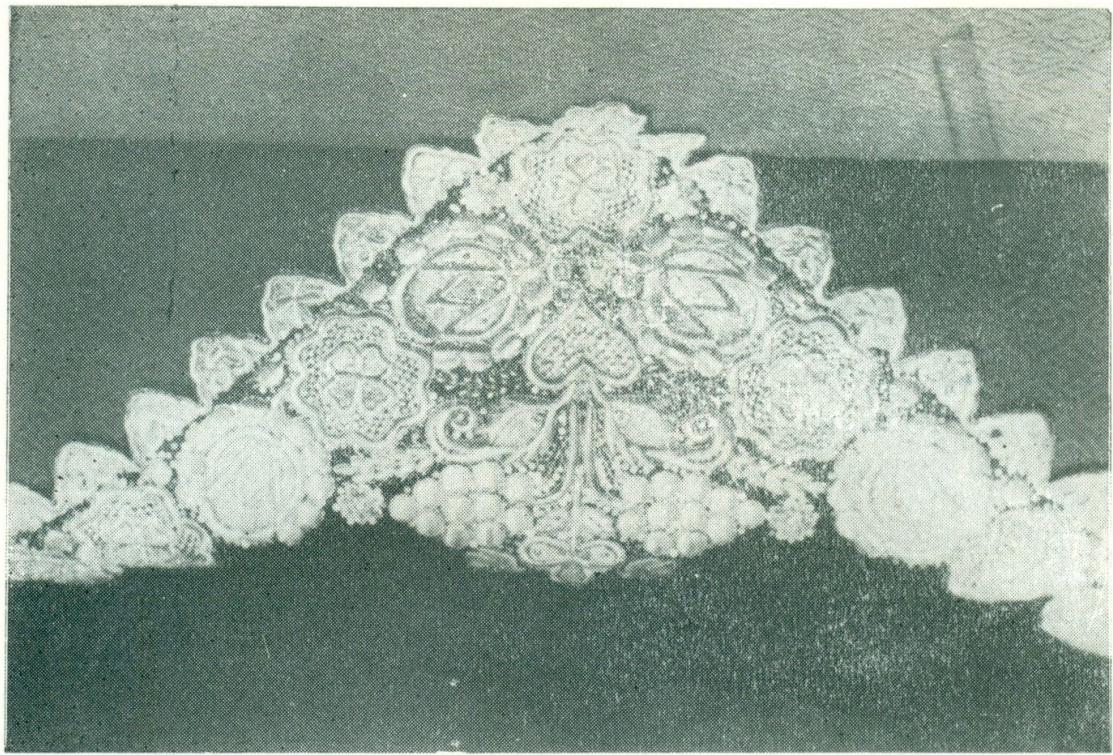
To neiscrpno blago stavlja pred nas obavezu, da ga njegujemo, populariziramo i pomažemo. To nas je potaklo da i organiziramo »Đakovačke vezove«. Svrha je njihova da se potiče ova kulturna djelatnost na selu, da se angažira što više ljudi i omladine u ovoj aktivnosti u svim našim selima, a da vrhunac toga bude nastup najboljih na ovoj smotri izvornog folklora u Đakovu.

Đakovo je kulturni i ekonomski centar Đakovštine, te je i prirodno da bude centar smotre folklora i jednog dijela Slavonije. Kulturno historijska i prirodna bogatstva ovog kraja: vinogradi i podrum u Mandićevcu, šume i jezera u Boroviku, Đakovačka Breznica, talasasti brežuljci vinograda u Trnavi, Centar za uzgoj lipicanskih konja sa svim mogućnostima korištenja vožnje i jahanja, bogata etnografska muzejska zbirka, živopisna katedrala itd. — sve to obogaćuje i onako bogatu smotru folklora.

Posebna nam je želja, da se ovom prigodom, kada se u našem gradu skupi veliki broj građana iz mnogih krajeva naše zemlje pa i iz vana, prezentiraju naši specijaliteti od jela: kulin, kobasicu, prasci i ostalo, a od pića glasovita Mandićevačka i trnavačka vina i domaća rakija šljivovica. Dakle, značaj Vezova kao kulturne manifestacije ovoga dijela naše zemlje veže se sa turizmom i privredom, za čiji razvitak Đakovština ima sve uvjete.

Prva manifestacija Vezova to nam je dokazala, naročito sa masovnošću samih izvođača, brojem gostiju, a i finansijskim rezultatima kroz ostvareni promet tih dana na našem području.

Svrha je postignuta i perspektiva otvorena.

Zdenka Lechner

Narodna nošnja u Đakovštini

Narodna nošnja Đakovštine pripada tipičnom slavonskom ruhu koje je po svojim karakteristikama obilježeno kao panonska odjeća. Temeljni odjevni predmeti muške i ženske nošnje uvijek su izrađeni od domaćeg tkanja. Sada su nam na dohvatu samo oni pamučni, a u prošlom stoljeću bili su od lanenog *tkala*, sve dok domaću lanenu nije istisnula kupovna pamučna nit.

Mušku *rubinu* i *gaće* kompletira samo još crni *frosluk*, prsluk napravljen od sukna, svile ili baršuna, a sva su ta tri elementa nosioca vezova ili drugih ukrasa.

Osnovni odjevni predmeti ženske nošnje je *rubina*, koja se opasuje *tkanicom*, uskim vunenim pojasom. Rubini se oko vrata dodaje *marama* koje se na leđima složi u *čošak*, a donji *krila* ili *skute*. Rubina je *skitita*, naborana. Ravan joj ostaje samo prednji dio, jer ga pokriva *suknena pregača*, *opreg* ili *svilenac*.

Sve su rubine ukrašene *raspljetom*, *pripletom* ili *vezovima* raznih tehnika, kao i ornamenata — u vertikalnom i horizontalnom toku. Vezovi koji daju karakter i naziv pojedinoj rubini raspoređeni su: 1) *ozdol* — što znači povrh poruba, 2) *do polak* — uzdužno od ruba do pol duljine krila, ili 3) *u rozu* odnosno *u nizu*, tj. cijelom dužinom krila ili skuta. Veze se po žici *krstačkima* i *zabodcima*, *podlakca* i *podpisano* — posebni bod — *naskroz* i *po papiru* — s *katorima* (slično rešetki) i bez njih, ili se uzorak *ubjera* na tkačkom stanu.

Rubina se za radne dane vezla crvenom i plavom niti za mlađe, a za starije plavom i crnom *pređicom* ili *tiftikom*. Obima treba dodati *gasitu*, tj. smeđu boju. Bolje rubine bile su vezene *svilencem*, *vunicom* i *svilom* u tim bojama. Najsvećanije rubine vezlo se zlatnom srmom. Ukras se izvodio također *pulijama*, šljokicama i đendarom, raznobojnim staklenim perlicama u punoj mjeri kao i s ostalim. Rubina je imala pet, šest do jedanaest vertikalnih vezova na krilima ne nabrajajući ostala mjesta za ukrašavanje.

U tkalačku vještinu koju su šokice održale do naših dana kao staru hrvatsku spremnost, u kojoj su pokazale i smisao za skladanje boja, moramo napomenuti da su sačuvale još jedan cijeli svijet imenovanih i svijet još neistraženih motiva i uzoraka. Poznati su: *žitni klas, rastov list i žir, grožđe, srca i jabuke, zvizde, frčki, paunovo pero, kornjače, lepurovi, tulipani, grančice, loze s listovima i perima, sastavljeni listovi, grane, gusti vezovi, kaiši*. Ostale ćemo vidjeti tokom »Đakovačkih vezova«. Na tim priredbama imaju svoje mjesto sve vrsti rubina: i *bilke i vezenke i tanke rubine s pripletom i raspljetom, pulijanke, ubjeranke, djendarom, svilom i zlatom, rubine i rubine od tančice s ubjeranim ili čunčanim bijelim uzorkom, sa svim odgovarajućim dodatnim odjevnim predmetima, nakitom, oglavljem i obućom*, jer je samo tada slika stilski cjelovita i odraz stvaralačke snage.

I nošnja je sastavni dio narodnog izraza.

Mirko Brođanac

Izvorni folklor Slavonije

»Đakovački vezovi« su izvrsna manifestacija izvornog folklora na kojoj narod Slavonije, prije svega Đakovštine, ima priliku i mogućnost prezentirati svoju bogatu narodnu nošnju, svoje pjesme i igre.

Vjekovima su naši preci strpljivo preli i slagali nit po nit, vez do veza, stvarajući svoju narodnu nošnju, čija ljeputa i bogatstvo zadivljuje. Narodna nošnja je izrađivana za različite prigode: za svečanosti, za zabave i veselje, za svakodnevni rad i za žalost (kajanje).

Isto tako vijekovima su njegovane narodne pjesme i igre. Pjesmom je izražavano veselje i radost, tuga i žalost. U pjesmi se govori o ljubavi, o cvijeću i voću, o vinogradima i rodnim poljima, o livadama, pašnjacima i stoci, o prirodnim i drugim pojавama i svemu onome što doživljava čovjek.

U lijepoj slavonskoj nošnji, s pjesmom na usnama, naši preci pojavljivali su se u kolu, koje ima specifičnosti. Momci i djevojke natpjevavaju, izvikuju poskočice i pocikuju. Kola sviraju seoski tamburaši.

To veliko narodno blago prenašano je s koljena na koljeno i u punoj svojoj originalnosti predano je našoj generaciji. Starije žene na selu i dosta velik broj mlađih još i danas znaju izrađivati narodne vezove, ali se narodne nošnje više ne izrađuju. Razlog je u tome što je mladi naraštaj više, gotovo, i ne nosi.

Međutim, mnoge stvari je prihvatio i mladi naraštaj. Još i danas se u našim selima, naročito preko zimskih mjeseci, obavlja ručni rad. Žene, pa i djevojke, vezu raznovrsne garniture za ponjave, stolnjake, ubruse, zatim razne draperije i drugo. Zatim heklaju razne čipke, štrikaju bluzice, vestice i druge odjevne predmete.

Narodna pjesma i igra još uvijek živi. Pjesmu pjevaju orači i kopači, pjevaju je seoski momci u večernjim satima. Ona se čuje u svatovima, na igrankama i raznim drugim prilikama.

Iako u manjoj mjeri, ali još uvijek se u slavonskim selima igraju kola, a sviraju ih seoski tamburaši. Kola se igraju uvijek onda, kad je prilika za veselje uz tamburaše.

U izvjesnom broju sela Đakovštine pridaje se posebna pažnja njegovanju izvornog folklora. Postoje stalne ili povremene folklorne grupe u Gorjanima, Koritni, Semeljcima, Budrovcima, Josipovcu, Trnavi, Lev. Varoši i nekim drugim selima. One su do sada nastupale na svečanostima u okviru proslave Dana mladosti, na slavonskim omladinskim festivalima, na prošlogodišnjim »Đakovačkim vezovima« i na raznim drugim svečanostima. U protekle dvije godine često čujemo na radio stanicama Osijeka, Zagreba, pa čak i na zajedničkog programu jugoslavenskih radio-stanica pjesme i igre iz Đakovštine. Dosada smo na taj način imali priliku čuti pjesme desetaka naših sela.

Posebno želimo istaći Gorjane, Koritnu i Semeljce, koji su dosada imali vrlo zapažene uspjehe. Gorjanačke »ljelje« proslavile su nas na nekoliko nastupa izvan naše općine. Jedan od takovih značajnih nastupa je učešće na proslavi 100-godišnjice Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. Korićani su 1961. godine kao jedna od najboljih folklornih grupa Slavonskog omladinskog festivala u Novoj Gradišci bili upućeni na Jugoslavenski festival izvornog folklora u Kočari Portorož. Semeljci su 1967. godine kao jedna od najboljih folklornih grupa na »Đakovačkim vezovima« sa naše općine bili upućeni na zagrebačku Smotru folklora.

Ove godine na »Đakovačkim vezovima« nastupit će oko 20 folklornih grupa. Želja organizatora je da većinu učesnika sačinjavaju folklorne grupe iz Đakovštine koje će prezentirati samo izvorni folklor.

»Đakovački vezovi« čuvaju i dalje njeguju narodne pjesme i igre Slavonije i prikazuju posjetiocima bogatu slavonsku narodnu nošnju.